

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

51. Ratio loci; An excusatio dubia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

equivaler petitioni, & petitiō hujus redditioni, ad quam
ingeri possit ratio. Idem puto (non enim absimilis est
ratio nisi petas, ingeras malam suspiciōem in altero,
quod adulteraveris, vel aliam adamaveris.

43. Liberatur secundo, Vxor, si ex jejunio reddatur
in extraordinariē pallida maciēque confecta, ut timor
inordinabilis sit, ne a viro minus notabiliter ametur: Ita
Thom. Sanch. lib. 9. de matr. d. 3. n. 11.
Sanch. d. 3. n. 24. praeceptum epim jejuniū quieto ma-
trimonio statui, quem certe sine debito amore perisilitari
deesse est, obstat non debet.

44. Liberatur tertio si eadem vxor ita prohibea-
tur jejunare, ut si jejuner, rixae exoriantur, & notabi-
liter discordent: Ita Th. Sanch. l. c. n. 13. alter Sanch. l. c. n. 26.
Sanch. d. 3. n. 9. 9. quavis enim peccat vir, si
in se sufficienti causa faciat, vxor tamen si obediāt, non
delinquit, propter rationem n. praecepti dictam.

45. Liberatur quarto, Vxor Catholica, si prohibea-
tur a viro haeretico jejunare, idque non in contemptum
Ecclesiae, vel praecepti jejuniandi, sed ob alias causas,
quae ob incommodum parandi cibos Quadragesimalis,
vel quodvis emendi vel quid simile. Ita Azor.
lib. 7. c. 18. 7. Fag. l. c. n. 10. Trull. lib. 3. in dec. c. 2. dub. 7.
Ratio est eadem, vel ferē eadem, ac modo dicta.

46. Liberatur quinto, ut id haec occasione dicam,
pallida mittere volens, si ex continuo jejunio Quadage-
simae (nam in jejunio uno vel altero, quod incidit in
annum, id vix locum habere potest) speciositate fa-
ciat nocibiliter amittere: Ita Th. Sanch. l. c. n. 12. Ratio
est quia poellae honestum Matrimonium occupant, nō
tamē clammum infert speciei deperditio. Sed quod si
quā tunc iactura? Respondet, quando ita colorem
deperderet, maciēque contraheret, ut ea visa, statim de
diti macie extra suum moram notaretur.

Opera Pietatis; remissive.

Difficultas invitandi.

47. Licet ob pietatis opera jejunium de praecepto
regere, satis per occasionem petimus cap. 3. §. 4. n. 6.

48. Quoad difficultatem. Cuius est molestiam ali-
quam in jejunio residere, atque hae nihilominus cognita
praecepti jejunium Fidelibus ab Ecclesia: quare non est,
ut quolibet difficultatem a jejunio te eximī im-
procederet putes. Agimus igitur hic de magna, ac valde
extraordinaria difficultate: de qua sic distingue: Si dif-
ficultas oritur ex malo habitu tuo, ut quae solitudine,
cuius sit magna obligatio tam vincere, ac jejunare.
Ita Fill. m. d. 27. p. 2. c. 6. §. 9. n. 12 §. omnes enim tenemur
malos habitus, quavis inveteratos, extirpare. At si dif-
ficultas oritur ex prava corporis dispositione, quia y-
stomachi notabilem, atque extraordinariam debilitatem
sentias, insolitam lassitudinem, & similia; excusaberis
a jejunio, etiam si ejusmodi debilitas provenieret ex malo
habitu nimis comedendi. Sic intelligo Bonac. 7. 2. d. ult. de
p. Encl. 1. p. ult. n. 15. Ratio est, quia tunc ejusmodi in-
commoda reducuntur ad corporis infirmitatem, de qua
supra satis, superque disputatum.

Transitus per Terras Haereticorum.

Servitius Catholicis apud Infideles.

49. Quando nullum adest, timeturve incommodum,
si quando, ni jejunetur, apparet Religionis contemptus,
jejunium esse observandum, etiam inter infideles, nulla
est dubitatio. At sit vitae periculum, vel alterius mali
gravis, sine dicto contemptu, poterit, vel peregrinus, vel
inter Haereticos, seu Infideles, & jejunium, & fran-
gere, & carnes comedere die Fidelibus venito, Azor. p. 1.
lib. 7. c. 18. 7. Trull. l. 3. in dec. c. 2. dub. 7. n. 18. quia praecepta
Ecclesiae positiva non obligant, ut nimis saepe diximus,
cum tanto dispendio. Hinc, si Remiges Christiani in tri-

ribus Infidelium, vel servi in eorundem domibus
alium cibum praeter carnes non haberent, vel si jejunan-
do in odium notabile Domini Infidelis inciderent, a je-
junij praecepto propter dictam rationem eximerentur.

Bona fides: Ratio hospitij.

49. De bona fide si habet Sa, v. Jejun. n. 14. Qui se
putat justam causam habere non jejunandi, non peccat mor-
taliter, non jejunando: sic ille, imo nec peccare venialiter,
si nulla prorsus fraude ita putat, certum sit. Nam si ne-
gligentiam adhibuerit in exquirenda causa sufficientia,
jam aliqua adest fraus, juxta cujus gravitatem, si adsit,
vel levitatem, pensanda est culpa, ut universum explicui-
mus, l. 1. c. 1.

50. Atque ex hac fide bona excusandos esse aliquos
sanctos viros praeis imbutos moribus; puto, qui Cha-
ritate urgente, ut hospites ex itinere, ut plurimum pe-
destri defatigatos ad cibum allicerent, jejunium etiam
obligans se posse frangere existimabant: nisi eodem ex-
cusari potius velis, quod non tam jejunium de prae-
cepto Ecclesiae, sed de regula ad mortale non obligante
violaverint. Nam ceteris mihi non probatur solam hos-
pitij rationem posse causam fractionis esse jejuniij, sive
ex praecepto, sive ex voto, sive ex poenitentia debiti: Ita
Azor. p. 1. lib. 7. c. 18. §. 19. q. 1. §. 2. Fag. pr. Eccl. 4. lib. 1. c. 10.
n. 11. Ratio praecipua est, quia in hac potissimum etate
nostra tam culta facile hospes, nisi sit inhumanus, & bar-
barus, poterit persuaderi jejunium a te, non ex aliquo
capite Hospitij offensivo, sed solum ex obligatione tibi
injuncta, servari: ratioque admodum ne dicam, nunquam,
timeri aliquid damnum videretur posse ex tua sola absti-
nentia, si humaniter cetera hospitij jura custodias.

Ratio loci: Excusatio dubia, remissive.

51. De excusatione ratione loci, satis per occasio-
nem dictum est in superioribus, c. 1. §. 2. n. 10. cum de ex-
cusatione ab assistentia Missae tractaremus. De excusa-
tione dubia, vide nonnulla mox num. 6. sine, & ea quae su-
pra diximus lib. 1. c. 3. §. 7. de Jejunio.

Dispensatio.

52. Dispensationem de non jejunando concedi a
Summo Pontifice posse, ex justa causa, licet, & valide,
sine causa autem, saltem valide, ex supradictis cap. 3. §. 2.
num. 3. satis constat.

53. Et quidem causa justa duplex est: Altera ex par-
te Summi Pontificis, altera ex parte ejus, qui dispensa-
tionem postulat. Ex parte hujus causa debet esse excu-
sans, seu aliquo tandem modo impeditiva, de qua mox
num. 6. Ex parte Pontificis non est impeditiva satis esse
quancunque, etiam si non sit impeditiva jejuniij: quare
sufficit, si Pontifex moveatur ab aliqua sibi bene visa ra-
tione, ita ut solum, quia vult se benignum alicui bene-
merito ostendere, sufficiat aliquando ad dispensandum,
Lege Sanchez l. 8. de matr. d. 18. n. 7. Pont. l. 8. de matr. cap.
14. Castro Pal. 1. 1. r. 3. de disp. d. 6. p. 8. §. 1. n. 3. Dianam p. 1.
tr. 1. d. res. 3. 5. Trull. l. 3. in dec. c. 2. dub. 7. n. 18. cujus rei ra-
tio est, quia similes dispensationes concessae pro persona
particulati, non laedunt bonum commune, ne sunt in
alicujus praedictum, nec bonum ordinem Republicae
turbant: convenit enim ipsi Republicae bono. Principē
aliquando se benignum exhibere: ergo cum haec dispen-
sationes sint circa leges humanas ab ipso Pontifice de-
pendentes, non est unde tunc committatur ne levis qui-
dem culpa. Proportionali modo esse discurrendum de
dispensationibus concedendis per Episcopos a jejunio,
solo jure Diocesano, (non autem universali, de his enim
mox n. 55.) inductis, paritas rationis ostendit.

54. Atque ex his sit, peti posse dispensationem ex
nulla causa a Summo Pontifice, & ab Episcopis in co-
rum proprio jure sine ulla culpa, Ita Sanch. ib. 8. de matr.
d. 18. n. 9. tum quia integrum mihi est proponere de fide-
rium,